



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Πέμπτη κι' είκοστή Γεννάρη
ψηφοφόροι' στὸ ποδάρι.

Χίλια κι' ἑνηακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Ποῦντος χίλια καὶ διακόσα κι' ὀγδοήκοντα κι' ἑπτὰ
καὶ Δημοτικῶν Συμβούλων νέα πρόσωπα σεπτὰ.

Ὁ Φασουλῆς σφριγῶν περὶ τῶν ἐκλογῶν.

Φ.—Μερκούραρος, Μπενάκαρος, τί κέντρα, τί κραυγαῖς!..
τᾶμαθες, Περικλέτο μου, πῶς ἔχομ' ἐκλογαῖς;

Π.—Δὲν τᾶμαθα...

Φ.— Δὲν τᾶμαθες ἀληθινά, ζωντόβολο;

Π.—'Εγὼ γιὰ τέτοια πράγματα δὲν δίνω πιά διώβολο.

Φ.— Εἶναι τὸ στόμα σου θρασύ. .
καὶ τί πολίτης εἶσαι σύ,
κανάγια τοῦ διαβόλου,
ὅπου δὲν ἔχεις συλλογαῖς,
καὶ γιὰ Δημάρχων ἐκλογαῖς
δὲν μεριμνᾷς καθόλου;

Π.— 'Εγὼ δὲν πολυτυρβάζω
σὰν καὶ σένα, χασομέρη,
μ' ἐκλογῶν καινούρια χάλια.

'Εγὼ σήμερα διαβάζω
τὰ τραπέζια τοῦ Λευτέρη,
καὶ μοῦ πέφτουνε τὰ σάλια.

'Εγὼ βλέπω' στὸν ἀγῶνα
τὸν Λευτέρη νὰ' μιλή
μὲ τὸν Βῆδ τὸν Ἡγεμόνα,
ποῦ τὸν ἐκτιμῶ πολύ.

'Εγὼ γι' ἄλλα τώρα νοιώθω
μὲς' στὰ σωθικά μου πόθο
καὶ λαχτάρα καὶ φωτιά.

Καὶ' στῆς τόσαις εὐτυχίαις
βλέπω τώρα συμμαχίαις
καὶ μὲ τὴν' Ἀρβανιτιά.

Δὲν πηγαίνω, σαχλομούρη,
'στὸν Μπενάκη, 'στὸν Μερκούρη,
καὶ' στὰ σπήτια τῶν ἐγκρίτων.

Γεῖα χαρά τοῦ τοῦ Λευτέρη,
ὅπου λίσταις θὰ μᾶς φέρη
τραπεζιῶν ἀλησιμονήτων.

Τί χαρά μας πάλι τώρα,
σύμμαχοι καὶ μὲ τὸν Βλιώρα,
καὶ σφικτὸς δεσμὸς κι' ἀγάπη
μὲ τὸν Γκέγκη, μὲ τὸν Λιάπη.

Φ.— Ἀρχισε, βρέ, νὰ τραγουδῆς
σὰν ἄλλοτε καὶ πάλιν
ὕποψηφίων πάλην.

Σήκω τὰ μάτια σου νὰ' δῆς
ὀνόματα' στοὺς τοίχους,
καὶ' πὲς καμπόσους στίχους.

Σὲ τοῦτον τὸν ἀναδρασμὸ μὴ φαίνεσαι φορῶμι,
καὶ πρέπει κάθε μνήμη
τῶν ἐκλογῶν ν' ἀναπολή
τὰ τρόπαια τὰ σόδια...
πέρσυ μὲ σφαίραις, πρὸς φιλή,
κι' ἐφέτος μὲ σφαίριδια.



Ὅρκισον, Περικλέτο μου, σὲ μνήματα πατέρων
 πῶς καὶ γι' αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς θάχῃς ἐνδιαφέρον,
 πῶς δὲν θὰ μείνῃς ἀπαθής,
 ἀναίσθητος καὶ κρύος,
 μὰ πάλι θ' ἀνασκουμπωθῇς
 γιὰ τὸν ἀγῶν' ἀγρίως.

Παραίτα τὸν Πρωθυπουργὸ
 καὶ τὸν Μαρκαντωνάκη,
 κι' ἐμπρός, τὸ βήμα σου γοργῶ
 γιὰ καθενὸς κονάκι.

Θέλει κι' ὁ Τσὶν Τσὺν ἐκεῖνος,
 ὁ τῆς Κίνας Μανδρινός,
 νά'βγῃ Σύμβουλος τοῦ Δήμου.

Καὶ γυρεύει μέσα' στ' ἄλλα,
 Περικλέτο μου κεφάλαια,
 καὶ τὴν ψήφο τὴν δική μου.

Ἄν λοιπὸν κι' αὐτὸν ἀκόμη, ποῦναι κάτοικος τῆς Κίνας,
 τὸν θερμαίνει τόσο ζήλος γιὰ τὸν Δῆμον τῆς Ἀθήνας,
 πῶς ἐσὺ πολίτης ποῦρος τῆς ἐνδόξου ταύτης γῆς,
 ποῦχει καὶ τὸν Παρθενῶνα,
 δὲν ὁρμᾷ εἰς τὸν ἀγῶνα
 σὰν τοὺς ἄλλους ἐκλογεῖς;

Πῶς ὁ ζήλος τοῦ Κινέζου διέλου δὲν σὲ συγκινεῖ,
 Περικλέτο γηγενῇ;
 Πῶς ἐσὺ σωστὸς αὐτόχθων
 χάσκων ἀδιαφορεῖς
 πρὸς τὸν ἐκλογὸν τὸν μόχθον
 κι' ἄλλ' ἂν τ' ἄλλων φλυαρεῖς;

Ἕνας ἥλιος λαμπρὸς
 μὴ καὶ σὲ δὲν περιθάλλῃ,
 ὦ μαλάκα κορυφαία;

Πῶς καὶ σὺ δὲν πᾶς ἐμπρός,
 καὶ γιὰτὶ δὲν βάζεις κάλπη
 σὰν τὸν Ράλλη τὸν βοφέα;

Γιὰτὶ τώρα κατηφῆς
 κάθῃσαι' στὸν καφενέ,
 καὶ Κινέζους καὶ βαφεῖς
 δὲν μιμεῖσαι, κουνενέ;

Γιὰτὶ νᾶσαι τόσο κρύος;
 μὴν κοιμᾶσαι μακαρίως
 εἰς τὰς δάφνας τὰς νωπὰς.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ
 πῶς τοῦλάχιστον δὲν πᾶς
 γιὰ νὰ δῇς τὸν Τουφεξή;

Μὴ θρηνῇς τὸ ροιζικό σου,
 καὶ μ' ὀνόματα πολλὰ
 κι' ἀπὸ τᾶλλα πηδ' ὕψηλὰ
 κόλλησε καὶ τὸ δικό σου.

Σήκω, σαπιοσακολέβα,
 καὶ πρὸς πάλιν ἐτοιμάσου,
 γρήγορα σὲ σκάλ' ἀνέβα
 νὰ κολλήσῃς τὸ νομά σου.

Ὅταν τῶν ἰσπεφάνων
 δὲν σ' ἐνδιαφέρ' ἡ πόλις,
 τότε, θρόμμα τῶν παιάνων,
 εἰς' ἐξώλης καὶ προώλης.

Κι' ὅταν ἐνδοξὸς ἀγῶν
 ἐγγωρίων ἐκλογῶν
 δὲν σ' ἐνθουσιάζῃ, βλάμη,
 τὸ ψωμί τὸ τρῶς χαράμι.

Κι' ἄλλο πιά δὲν μένει τότε,
 προσφιλεῖς συμπατριῶται,
 ὅσων ἀγῶνων τὴν μητέρα
 καὶ τῆς δόξης τὴν κοιτίδα,
 παρὰ νᾶλθουν ἐδῶ πέρα
 Μανδρινοὶ μὲ κοτσίδα.

Ὁ Περικλέτος ὁμιλεῖ γιὰ τὸν Γκαλήπ τὸν Κεμαλή.

Π.— Μὲς' στήν νέα τὴν ἀντάρα,
 ποῦ δὲν δίνω μιὰ πεντάρα,
 εἶδα, φίλε Φασουλῇ,
 τῆς Τουρκίας τὸν Κεμαλή
 ὅσ' τὸ Παλάτι μας νὰ πάῃ γιὰ νὰ δώσῃ τὰ χαρτιά του,
 κι' εἰδειχνε γιὰ' μᾶς ἀγάπη κάθε φλογερῇ ματιά του.

Καὶ τῆς Τουρκίας ὁ Πρεσβευτὴς ἀστράπτων καὶ μαρ-
 εῖπε νὰ παύσουν ἀπειλαὶ πολέμων ἀκηρύκτων, [μαίρων
 καὶ πρέπει, πιά πρὸς τὸ καλῶς νοούμενον συμφέρον
 νὰ δέσωμεν τὰς σχέσεις μας διὰ δεσμῶν ἀρρήκτων.

Μὰ κι' ὁ δικός μας ὁ Πανᾶς, ποῦ τᾶχει τετρακόσα,
 ὅσ' τὸν Πατισᾶχ ὁμίλησε μ' αὐτὴν τὴν ἴδια γλῶσσα.
 Σχέσεις στεναῖς τῶν δὲ κρατῶν,
 καὶ τόσο θὰ σφικτοδεθοῦν,
 ὅπου δὲν θάναι δυνατόν
 ἀπὸ κανένα νὰ λυθοῦν.

Καθ' ὅλα σχέσεις ὁμαλή,
 κι' εἶπα κι' ἐγὼ στὸν Κεμαλή:
 Ἐφέντη μου, χαῖρ ὅλα,

θὰ τὰ περάσωμε καλά...
 χαίρω γι' αὐτὸ τὸ γεγονός,
 κι' ἐγὼ θ' ἀνάβω ταπεινῶς
 τοῦ τσιμπουκιού σου τὸν λουᾶ.

Ἐν ἡσυχίᾳ κι' ἐν τιμῇ
 θὰ τρῶμε τώρα τὸ ψωμί,
 καὶ χάριν τῶν Ὁθωμανῶν
 νέο θὰ κτίσωμε τζαμί
 μέσα' στήν γῆν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐμπρός σ' αὐτὸ θὰ σταματᾷ καθένας παροδίτης,
 ἐκεῖ θὰ δέωμαι κι' ἐγὼ
 γιὰ τὸν Ἐμβερ τὸν Στρατηγὸ
 νὰ τοῦ περάσουν τὰ νεφρὰ κι' ἡ σικωληκοειδίτις.

Φ.— Μὴν εἶσαι, Περικλῆ, γεγές,
 καὶ πρόσεχε' σ' τῆς ἐκλογαῖς.
 Ἀγόρευε λαλίστατος πρὸς ἐκλογέων πλήθη
 καὶ λέγε πῶς ἀλλάξανε τὰ πάτριά μας ἡθῆ,
 κι' ἐξημερώθησαν πολὺ
 σὰν ζῶα κατοικίδια...
 πέρσιν μὲ σφαίραις, προσφιλή,
 κι' ἐφέτος μὲ σφαιρίδια.

Ὁ ζῶον χαῦνον, ὀκνηρόν,
 καὶ γέννημα βλακειᾶς,
 παραίτησε πρὸς τὸ παρὸν
 τὰς σχέσεις τῆς Τουρκίας.

Ἀκου: λαὸς, λαούραρος,
 ἔργα, δουλειά, Μερκούραρος.
 Ἀκου: μπὲ μπὲ Μπενάκαρος,
 φίλος Δευτέρη μάκαρος.

Γιὰ τῆς τιμαῖς τοῦ Κρητικοῦ καθένας ἐξεπλάγη,
 καὶ σκούζουν Βενιζελικοί
 μπὲ μπὲ κι' ἐδῶ, μπὲ μπὲ κι' ἐκεῖ,
 ποῦ λέει πῶς εἶναι τράγοι.

Γιὰ κάποιες κι' ἐκλογαῖς ἐξανά-
 ἄς βγάλ' ἡ γλῶσσα σου μαλλί,
 παραίτησε τὸν Κεμαλή,
 παραίτησε καὶ τὸν Πανᾶ.

Π.— Τί μεγάλα γεγονότα!..
 φίλοι μας κι' αἱ Μουσουλμάνοι...
 τῶν Δυνάμεων ἡ νύστα
 δονοῦπω καταφθάνει.



Κοιλά κακοπαθοῦσα
 μ' ἀδράκοπα τσουμποῦσα.

Καὶ μᾶς λέει σοβαρά,
ψηφοφόρε μασκαρά,
πῶς καιρὸς ἐπέστη τώρα
τῆς Ἠπείρου μας τὰ μέρη
νὰ τὰ δώσωμε' στοῦ Βλιώρα
τὸ νομοταγὲς λημέρι.

Φ.— Ἐγίνες πολὺ μουρμούρης
καὶ με' χολοσιᾶς συχνάκις...
Ἄκουσε... λαός, Μερκούρης,
ἄκουσε: μπε' μπέ, Μπενάκης.

Μὲ τὰ τόσα μας δεινὰ
διόλου δὲν εὐθύμησα...
ἔχομ' ἐκλογαῖς ξανά...
πῶς τῆς ἐπεθύμησα.

Ἄς σηκώσωμε κεφάλι
κι' ἔχομ' ἐκλογαῖς καὶ πάλι,
ἔρχεται καὶ Καρναβάλι.

Θέλω μέσ' στὴν νηνεμία
κάποια νέα τρικυμία,
πρὸ καλπῶν νὰ παρελάσω.

Θέλω λίγο νὰ τὸ τσοῦξω
καὶ Μερκούραρος νὰ σκούξω,
καὶ σὰν τράγος νὰ βελάσω.

Π.— Εὐρωπαϊὼν ἀκινάκης
φθαίρει βλάστησιν ἀρούρης...

Φ.— Πές μου σύ: μπε' μπέ Μπενάκης,
νὰ σοῦ πῶ: μὲρ μὲρ Μερκούρης.

Π.— Γεννᾶ νέας συγκινήσεις
ἀπαστράπτουσα ρομφαία...

Φ.— Τὸν Τσὶν Τσὼν μὴ λησμονήσης
καὶ τὸν Ράλλη τὸν βαφέα.

Π.— Θρήνοι μὲ ἔμπνοον ὀξείς
κι' ἓνα νέο βογγητό...

Φ.— Λένε πῶς κι' ὁ Τουφεξῆς
ἔχει ρεῦμα δυνατό.

Δυνατὸς κι' ἐκείνος στέκει,
κόσμος καὶ γι' αὐτὸν μιλεῖ,
καὶ φωνάζουνε πολλοί:
Τουφεξῆς, τοῦ τοῦ τουφέκι.

Κι' οἱ δύο πούχουν κάλπη γιὰ τὴν ὀρχή τοῦ Δήμου
κι' οἱ δὲ μοιραίως εἶναι κουμπάροι μου, δικοί μου.

Π.— Ἐἴκαι μ' αὐτὸ τί βγαίνει,
κάρα μπουμπουνισμένη;

Φ.— Κακὸς ψυχρὸς σου φλάρος...
δὲν θέλω, βρέ, μ' ἔμένα

νᾶχη κανεῖς κουμπάρος
παράπονο κανένα.

Κι' οἱ δύο κάνουν κρότο
καὶ τοὺς γνωρίζουν ὅλοι,
Σπύρο τὸν λὲν τὸν πρῶτο,
τὸν δεῦτερο Μανώλη.

Π.— Στὰ μέρη τῆς Ἠπείρου κύττα τὸν Γκέγκη, νάνε,
μὲ σφρίγος μακελλάρη...

Φ.— Τί δύσκολος ἡ θέσις δὲ καλπαῖς' μπρός σου νάνε,
δὲς Δήμαρχοι κουμπάροι.

Π.— Ἀλήθεια τί μαθαίνεις καὶ γιὰ τὸν Τζουλιάνο;

Φ.— Μὲ τούτους τοὺς κουμπάρους δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.
Καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι
παράποτε στωμύλοι
μοῦ δίνουνε πολλὰς
γιὰ τούτους συμβουλαῖς.

Καὶ μὲ σπρώχνουν ἄρον ἄρον,
καὶ τὸν ἓνα λιθανίζω
καὶ τὸν ἄλλο προσκυνῶ.

Μεταξὺ τῶν δὲ κουμπάρων
στέκομαι καὶ βασανίζω
τὸ μαζὶ μου τὸ στενό.

Νὰ λύσω τέτοιο πρόβλημα πῶς τάχα θά' μπορέσω;
λέγε καὶ σύ, ποῦ φαίνεσαι' στὰς σκέψεις σου δυσκολίες...
στενοχωροῦμαι, δυσφορῶ, καὶ στέκομ' ἐν τῇ μέσῃ
Σπυρίδωνος κι' Ἐμμανουήλ ὥσάν' Ἐμμανουήλιος.

Αὐτὰ μοῦ τὰ σκαρόνει μιὰ φούρια τοῦ Λευτέρη,
κι' ἂν τούτος τὸν Μπενάκη δὲν εἶχε καταφέρει
κάλπη κι' αὐτὸς Δημάρχου' στῆς ἐκλογαῖς νὰ βάλῃ,
ἐγὼ δὲν θάχα τώρα σκοτούραις' στὸ κεφάλι.

Τί σύμπτωσις μοιραία!... μὲ κάνει νὰ σαστίσω,
ἐν τούτοις ὅπως ὅπως
χρειάζετ' ἓνας τρόπος,
ποῦ καὶ τοὺς δὲς κουμπάρους νὰ τοὺς εὐχαριστήσω.

Γι' αὐτοὺς τὴν κούτρα μου κτυπῶ,
ξυλένιε πελεκάνο,
μὰ' στ' ἄλλο φύλλο θὰ σοῦ πῶ
τί σκέπτομαι νὰ κάνω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Κουτσοῦχος ὁ Δημήτριος, γιὰ τὸς ἐκ τῶν ἐγκρίτων,
κι' Ἑλένη Πι Σινοδινού, κόρη μαστὴ χαρίτων,
πούχει πατέρα τῶν Πουσῶν θεράποντα γενναῖον,
ἐστέφθησαν μ' εὐλογητοὺς στεφάνους Τιμεναίων.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐπεύχεται' στὸ διαλεκτὸ ζευγάρι
καθένα' τῆς ζωῆς καλὸ καὶ θέλγητρο καὶ χάρι.